

Průvodce

Miloval večerní chlad, rád pozoroval oblohu. I vlhká mlhavá rána (to si mohl trochu přispat).
Často se mu zdálo o domově.
Zástupy bílých tulipánů...

Malý letní zámeček. Francie. Prohlídka skončila. Jdu uklidit průvodce, muž mi ukazuje pohlednici. Otvírám batoh, vyndávám svačiny. Ještě trochu porovnáám obsah.
Rodina na mě čeká. Už ne... Fotografují se. Jdou napřed...
Vybíhám od hnědé lavičky. Mávám na ně, snažím se je dohonit.

Ještě jeden pohled. Bleskově se otáčím...
Lehce se zakymácel ve větru, pak se pousmál.

Velký bílý tulipán (s červeným proužkem).

Jablko

Jedeš tramvají, jdeš lesem. Jsi opravdu utmáčený, dlouho jsi bloudil a cítíš, že si už potřebuješ nutně odpočinout....
Před Tebou se vynořila stará hradní zřícenina. Leháš si u ní na záda do lehkého navátého sněhu, ruce máš pod hlavou a vůbec Ti není zima. Nad Tebou se klene obloha, hvězdy září.
Pozoruješ je.

Najednou vidíš, že vesmírem pluje velké červené jablko. Pokračuje plynulým vodorovným pohybem, už je u Tebe.
Je vysoko.
A Ty si moc přeješ, aby spadlo. Ne že bys měl hlad, prostě si to jen **moc** přeješ...

A ono opravdu spadlo.

Kdo(j)si(?)

V zimě s sebou nosí po kapsách v lesklém čertím kožichu dva pytlíky soli.
Když uklouzne na chodníku, vypouklé tělo se zavlní a dlouho leží.
Potom si sedne, roztrhne první pytlík, vysype sůl pod boty a pomalu se šourá vpřed.
V létě se nejraději prochází za šera, šaty jsou těsné, brýle nenesí a lidé tak hloupě zírají.
A pak to vedro.

Není to čert, jen neviditelná dáma, ztracená dvakrát napříč v čase.

Obraz

Jazykem jsem o patro rozmáčkla další obří malinu a úspěšně uhnula dotírající vose. Byla utržená hodně zespoda, naducaná, dofialova už mírně přezralá, plná silné, té nejlepší chuti. Vedle zůstala ještě jedna...

Sáhla jsem si na hlavu. Je horká, musím už někam do stínu.

Zašla jsem hlouběji do lesa a lehla si na takovou tu dlouhou lesní trávu, zčásti na zem. Vybrala jsem si hezké místo. Teplé sluneční paprsky probleskují mezi stromy, hřejí a rozpalují kůži. Uvolňuji se... Vnímám vůni slunce, smolného dřeva, půdy posypané jehličím, ptáky, bzukot hmyzu, jemný větřík... Vtom jsem před sebou spatřila obraz.

Celý rozčtvetečkovaný, jako velký milimetrový papír. Pozadí působilo dojmem barevného spektra. Při okrajích obrazu byly barvy tmavší (černá, tmavě zelená, fialová...), směrem ke středu se zesvětlovaly. V průsečích se tvořily překrýváním nové odstíny. Uprostřed bylo bílo. Střed obrazu tvořil bílý základ slunce, který směrem k okrajům žloutnul a oranžověl. Slunce to bylo pomyslné, neostře ohraničené, nebyla tam kružnice. Kousíček pod sluncem, avšak ještě zasahující do něj, ležela ženská silueta oranžové barvy, vzepřená na loktech, jednu nohu nataženou, druhou pokrčenou v kolenu. Hlavu mírně zakloněnou, pohodová klidná poloha.

Prostor

Je tma.

Otvorem tak malým jako políčko kinofilmu hledíš do prostoru připomínajícího asfaltovou silnici s chodníky po stranách. Na krajích jsou tmavé zšeřelé domy, vidíš ale jen jejich černé siluety.

Silnice je kam dohlédneš poseta řadami mělkých kruhových jezírek.

U každého vlevo nahoře svítí nádherná vysoká čiře průhledná květina na dlouhém stonku, který září taky.

Uvědomuješ si naprostý klid a mír, jen žlutooranžová světla se mihotavě odrážejí na hladinách.